

KATARÍNA
GILLEROVÁ
NIEKTO ŤA MÁ RÁD

KATARÍNA
GILLEROVÁ

NIEKTO
ŤA MÁ RÁD

KATARÍNA GILLEROVÁ

Nie kto ťa má rád

Copyright © 2025 by Katarína Gillerová

Cover design © 2025 by Barbara Baloghová

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © 2025 by IKAR, a.s.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,

Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 616. publikáciu.

Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan

Návrh obálky Barbara Baloghová

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0555-6

*Túto knihu venujem Hanke Kukovej,
najlepšej priateľke, najmilšej kamarátke,
ktorá do môjho života vstúpila ešte skôr,
než sme začali chodiť do školy.*

*Mám veľké šťastie, že ma sprevádza
mojím životom od našich piatich rokov.*

*Chodili sme do rovnakej školy,
začali pracovať v rovnakom podniku,
bývali sme spolu v podnájme,
vydávali sme sa v tom istom roku.*

*Sestra, ktorú som ako vzácny dar získala
v detstve na spoločné rozhovory, spoločné zážitky,
s jej neoceniteľnou empatiou, dôverou a láskavosťou.*

*My dve spolu, v dobrom aj v zlom,
v daždi aj za slnečného dňa.*

AUTORKA

PRE LÁSKU

Keď som vystúpila z trolejbusu, slnko mi prudko zasvietilo do očí a vietor mi poriadne rozstrapil vlasy okolo tváre. Rýchlo som si nasadila slnečné okuliare a vybrala sa po úzkom chodníku za svojím cieľom.

Chcela som to mať čím skôr za sebou, vyhovieť maminej prosbe, aby som tam zašla namiesto nej. Ona uviazla v robote medzi haldami papierov, z ktorých musí dozajtra zostaviť uzávierku a odovzdať ju vedeniu.

Odišla som z práce skôr, vypýtala som sa od šéfa. To nebol problém, ani keď som kedykoľvek potrebovala voľno cez týždeň, pretože som zostávala dlhšie, keď to potreboval.

V kabelke mi zazvonil mobil. Myslela som si, že je to mama, zvedavá, či som už v dome pani Boženy. Volal však šéf, asi som si ho v myšlienkach privolala.

„Sofia, môžeš sa na štvrtú vrátiť do kancelárie?“

Váhala som iba chvíľu. „Samozrejme,“ ubezpečila som ho. „Niečo dôležité?“ spýtala som sa s pohľadom upretým na koniec ulice, kde stál dom, kam som mala namierené.

„Spomínaš si na Ženícha?“

„Áno,“ prisvedčila som. „Na neho sa nedá zabudnúť. Ohlásil sa opäť?“

„On nie, niekto iný,“ odvetil šéf tajuplne. „Príď pár minút skôr, ak to stihneš.“

Zamyslene som vypla mobil. Môže to byť jedna z dvoch žien, ktoré v tomto prípade mali pred rokom dôležité miesto v jeho živote? Netušila som, ktorá z nich by to mohla byť, prepadol ma však nepríjemný pocit, že nás čakajú nejaké komplikácie.

Dôvodom bolo, že o istých veciach šéf nič netuší. Nezaťahovala som ho do svojich nápadov... Jedno však bolo isté – dokázala som klamať bez zaváhania, presvedčivo a bez výčitiek.

Niektorí ľudia si to zaslúžili, niektorým to pomohlo.

Prešlo už desať rokov odvtedy, čo som v sedemnástich za dramatických okolností stretla Huga Horana, šéfa firmy FOLL DISCREET, zameranej na detektívnu prácu a právne služby. FOLL predstavovalo skratku anglického slova follow, čiže sledovať. Firma ponúkala aj mediačné služby a poradenstvo a ja som bola už dlho jej súčasťou.

Na Ženícha sa nedalo zabudnúť už len preto, že v snahe obhájiť svoje konanie nám podrobne porozprával svoj príbeh. A na muža ho vykreslil tak nezvyčajne sladko a romanticky, až som pri jeho počúvaní mala chuť zjesť celý citrón.

Prišiel k nám jedného dňa aj s kamarátom. Volal sa Peter, ale my so šéfom sme ho hneď po odchode nazvali Ženíchom. Nechápala som, načo si Ženích so sebou bral kamaráta, vyzeral, že žiadnu psychickú podporu nepotrebuje, skôr by som sa na jeho mieste cítila trápne pri rozoberaní takých vecí pred inou osobou.

„Potrebujem vašu pomoc,“ vyslovil hneď na úvod. Šéf sedel oproti nemu, ja bokom, čo najviac nenápadne. Súčasťou rozhovorov som mohla byť v prípade, keď šéf vyhodnotil, že to neohrozí moju bezpečnosť.

„O čo presne ide?“ spýtal sa šéf.

Premena štyridsaťročného Petra na sedemnásťročného zamilovaného tínedžera bola neuveriteľná.

O tom, čo mu zmení život, netušil nič, keď sa na začiatku rozhodol osloviť realitné agentúry a popozerať si ponuky rodinných domov na predaj, aby si jeden z nich vybral. Postupne si obzrel viaceré, niektoré aj osobne, jeden ho však oslovil blízkou polohou k hlavnému mestu, vnútorným usporiadaním miestností a veľkosťou pozemku. Ešte si ho prešiel iba cez videozáznam, ale už v ňom rástlo presvedčenie, že objavil domov pre svoju budúcnosť a založenie rodiny.

Vietor od rána neustával, on sa však tešil na osobnú prehliadku. Cítil mierne vzrušenie z toho, že práve dnes nastal čas na dôležité rozhodnutie a potom ním niekoho prekvapí.

Dohodol sa s realitným agentom, s ktorým si prešiel už niekoľko domov, no namiesto neho poslali mladú ženu. Dievča.

Očarila ho hneď, ako ju uvidel. Stála pred domom a čakala na nich – naňho a kamaráta Vila. Brával ho so sebou, stavebného odborníka, schopného odhaliť skryté vady, zakryté nedostatky alebo nedokonalosti stavby a z toho vyplývajúce možné problémy v budúcnosti.

Pozeral na ňu, prekvapený okamžitým očarením, ktoré v ňom vyvolala. Dlhé tmavé rovné vlasy jej povievali v miernych poryvoch vetra, a keď pootočila hlavu, zistil, že jej siahajú takmer do pol chrbta.

Hľadela na nich so zvláštnym svetlom v očiach, akoby ich objímala pohľadom, majestátne, ako krásna socha vytesaná z mramoru. Plné ružové pery sa rozťahli do mierneho úsmevu, keď im vyšla v ústrety. Celá jej osobnosť naňho zapôsobila ako zmes elegancie, miloty a láskavosti. Čierna kožená minisukňa zvýraznila štíh-

le nohy v čižmičkách na tenkom, vysokom podpätku a krátke modré sako dokonale ladilo s farbou očí.

Nedokázal od nej odtrhnúť zrak. Hltal ju pohľadom, snažiac sa pochopiť zmietajúcu búrku citov, čo v ňom vírila. Mal chuť prisvojiť si ju, pripútať teraz, hneď a navždy. Nechápal, čo sa to s ním deje, prečo napriek úsiliu bojovať s tým sa mu vôbec nedarí striasť zo seba jej žiarivú energiu, prisatú naňho s vrúcnou a zároveň znepokojujúcou nástojčivosťou.

„Ako vidíte, kúpeľňa je priestranná, s vaňou aj so sprchovým kútom, obloženie v čiernej v kombinácii s bielou,“ hovorili jej krásne pery. Nemala žiadny rúž, uvedomil si, že sú prirodzene ružové, krásne vykrojené, dokonale ladiace s jej zjavom.

Prechádzal po dome, neschopný sústrediť na sa detaily, ktoré ho vždy zaujímali. Akoby vystúpil z čiernej tmy priamo do slnečného dňa, plný túžby aspoň po letmom dotyku rúk na kľučke otváraných dverí do ďalšej miestnosti. Omámene dúfal, že po prehliadke domu neodmietne jeho pozvanie na kávu.

Trochu ľutoval, že v tom rozsiahlom priestore nie sú iba oni dvaja, že je tam aj jeho kamarát. Keby boli sami, mohol by sa sústrediť iba na ňu, mohol by skúmať svoje pocity z toho nečakaného očarenia týmto dievčaťom a možno by prišiel na to, čo sa s ním deje.

Neskôr využil kamarátovu neprítomnosť, keď sa s mobilom stratil v ostatných miestnostiach, aby pofotil dôležité detaily stavebných prác, a navrhol dievčaťu prebrať ešte niektoré otázky vo dvojici pri káve.

Problém bol v tom, že o tri týždne sa mal ženiť.

Svadobné plány a prípravy trvali takmer rok, on bol väčšinou iba pozorovateľom a schvaľovateľom nadšenných návrhov nevesty, blahosklonne prikyvoval jej ra-

dosti z každého nápadu, ktorý mal spestriť ich svadobný deň.

Tento dom mal byť začiatkom nového života mladomanželov, prekvapenie pre nevestu a celú rodinu. Mal v pláne predosť Anne svoj návrh na vytvorenie spoločného domova práve v tomto dome, ktorý uznal za najvhodnejší po starostlivom výbere z mnohých iných prehliadok.

Zrazu sa však v jeho predstavách vynorila pred ním v svadobnom závoji celkom iná tvár. Už to nebola Anna, nádejná nevesta a jeho budúca manželka, jej podoba bledla, puto k nej každým dňom slablo napriek tomu, že svadobné prípravy vrcholili.

„Potrebujem, aby ste mi pomohli... tak, aby to Anne veľmi neublížilo,“ pozrel vtedy Peter na môjho šéfa. „Hlavne, aby sa nikto neurazil, aby sa všetko uzavrelo v tichosti. Neviem, čo robiť... Obraciam sa na vás... ako svoju poslednú nádej...“ Prešiel si rukou po čele.

Nervozita a bezradnosť sa mu usadili v tvári, očividne ho celá záležitosť mrzela. Sympatický štyridsiatnik, oblečený v značkových, kvalitných džínsoch a pulóvri s pekným vzorom modrej a bielej farby. Do práce určite chodil v obleku, bol to taký oblekový typ, ktorý chcel dnes pôsobiť uvoľnene, hoci sa tak vôbec necítil.

Šéf nadvihol obočie. „Tá očarujúca realitná agentka vám už sľúbila svoju ruku?“ spýtal sa neveriaco.

Sedela som so zápisníkom v ruke v kresle bokom od klienta, aby moju prítomnosť neregistroval.

„No...“ poškrabal sa na zátylku, „s Kamilou je to na dobrej ceste, som o tom presvedčený. Začali sme sa stretávať... Pripadá mi to ako sen.“

„Ako dlho ste vo vzťahu s Annou?“ spýtal sa šéf.

„Päť rokov,“ odvetil.

Šéf sa na neho pozorne zadíval. „Vymieňate istotu dlhodobého vzťahu za neistotu, pričom vôbec netušíte, čo vám prinesie o pár rokov.“ Bolo to konštatovanie, podané vecne, bez náznaku výčitky.

Peter súhlasne prikyvoval, akoby s tým pohybom nechcel prestať. „Ja viem,“ vyslovil s povzdychom, „ja viem, ale už som sa rozhodol.“

Všimla som si nesúhlasný výraz jeho kamaráta. Nervózne sa zahniezdil, rukou si prešiel po zostrihu krátkych vlasov. Očividne mal iný názor na celú situáciu, zatiaľ však iba mlčal.

„A čo očakávate od nás?“ V šéfovom hlase sa objavil spýtavý tón. Jeho pohľad sa stretol s Petrovým.

„Chcem, aby ste Annu niekoľko dní sledovali,“ vyslovil zarážajúcu požiadavku.

Naše prekvapenie bolo zjavné, navzájom sme si vymenili udivené pohľady. Takúto požiadavku nikto z prítomných nečakal.

„A čo tým chcete dosiahnuť?“ naklonil sa šéf k nemu. „Pred chvíľou ste hovorili, že všetko chcete vybavíť v tichosti, že svojej snúbenici nechcete ublížiť...“

„Veď ani nechcem,“ zdôraznil. „Najviac by jej ublížilo, keby som sa s ňou rozišiel a povedal jej, že je v tom iná. Ak ju budete sledovať... možno za tých pár dní zistíte niečo... čo budem môcť použiť ako zámienku... V poslednom čase je nejaká tajnostkárska...“

Šéf sa vystrel z predklonu a oprel sa o operadlo kresla. „Vy sám neveríte, že niečo zistíme,“ zhodnotil požiadavku. „Alebo ma chcete presvedčiť, že snúbenica sa pár týždňov pred svadbou snaží zatajiť stretávanie s tajným milencom?“

Petrove ruky mu v bezradnom geste spočinuli v lone. Vôbec sa necítil komfortne, čelo mal zachmúrené

a v kútiku duše tušil, že v tomto mu nikto pomôcť nedokáže.

Stále to však nevzdával.

„Milenec to asi nebude...“ uznal hneď.

„A čo by ste chceli, aby sme našli?“ Iróniu v tejto otázke som postrehla iba ja.

Ženích, čo už ženíchom nechcel byť, sa nervózne zahniezdil. „Neviem, naozaj neviem...“ Pokrčil plecom. „Čokoľvek, čoho sa budem môcť zachytiť...“ Vôbec nevyzeral, že by veril tomu, čo hovorí.

„Upozorňujem vás však, že to bude niečo stáť,“ upozornil ho šéf.

„Toho som si vedomý,“ prikývol Peter odhodlane.

„Záloha je tisíc eur,“ oznámil šéf. Nielen moje obočie vyletelo dohora. Aj Petrovo. „Samozrejme, po akcii bude zúčtovaná,“ dodal vzápätí. „Nikdy nevieme, čo sa stane. Možno vám časť peňazí vrátíme alebo budete musieť ešte doplatiť. Vyúčtovanie bude podrobné.“

„Cenník som si pozrel na vašej webovej stránke,“ prikývol Peter.

„Nie všetko sa vojde do oficiálneho cenníka,“ upozornil ho šéf. „Niektoré veci sa nedajú predvídať.“ Peter, odpadlícky ženích, prikývol. Šéf sa obrátil ku mne. „Prosím, priprav zmluvu,“ požiadal ma.

Vstala som a zamierila do svojej kancelárie.

Vtedy sa konečne ozval aj Ženíchov spoločník. „Mal by si si to ešte rozmyslieť, Peter,“ navrhol mu. „Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

Pozrel sa naňho, akoby si až vtedy uvedomil jeho prítomnosť. „Poznám tvoj názor, Vilo,“ povedal, „aj tak som ti vďačný, že si sem so mnou šiel.“

„Hovoril si, že sa chceš iba poradiť,“ pripomenul mu Vilo. „Anna si nezaslúži, aby si ju dal sledovať... Nesú-

hlasím s tým, aby si na ňu hľadal nejakú špinu, dobre vieš, že za tých päť rokov nemôžeš na ňu povedať jediné zlé slovo.“

Peter zaklonil hlavu a uprel pohľad do stropu. „Ja viem, Vilo, že si kamarát, veď preto som si ťa vybral za svedka na našu svadbu...“

„A preto nemôžeš urobiť to, čo zamýšľaš,“ prerušil ho Vilo. „Nie je to voči nej fér. Vieš... nehnevaj sa, keď teraz odídem...“ Odhodlane sa postavil. „Nechcem sa pozeráť, ako podpisuješ zmluvu, s ktorou nesúhlasím.“ Podal mu ruku, rozlúčil sa aj s nami a pobral sa preč. „Počkám ťa v aute,“ oznámil mu, vychádzajúc zo zasaďky.

Vzala som od klienta občiansky preukaz a zašla do svojej kancelárie. Mala som pripravený vzor zmluvy, stačilo ho vyhľadať v počítači a doplniť doň osobné údaje. Potom som občiansky ešte prefotila, človek nikdy nevie, ako hovorí šéf.

Petrov podpis bez zaváhania potvrdil rozhodnutie, od ktorého ho neodradili ani kamarátové námietky. Potom sa s nami mlčky rozlúčil a pobral sa rýchlym krokom preč.

„To ste zaťali riadnu sumu!“ obrátila som sa na šéfa hneď po jeho odchode.

„Dúfal som, že ho odradí,“ zatváril sa znechutene. „Spočiatku som si myslel, že má záujem o mediačné služby, zmieriť obidve strany... Ale sledovať mladú ženu, ktorú čaká veľké životné sklamanie... do toho sa mi ani trochu nechce.“

„Tiež som si pomyslela to isté,“ súhlasila som.

Nestávalo sa často, že by niečo robil nasilu. Niektorých klientov zastavil hneď na začiatku, po krátkom rozhovore, nechcel ani platbu za konzultáciu,

pretože sa odmietol zaoberať hlúposťami, ako to nazýval.

Bola som zvedavá, ako dopadne celé sledovanie, a zároveň si kládla otázku, ako jeden muž dokáže tak náhle zmeniť svoje city a presmerovať ich k neznámej žene, o ktorej nič nevie.

Aj ja som to považovala za nefér voči Anne a zastávala názor, že Peter si Annu vôbec nezaslúžil. Ak sa za neho nevydá, bude len dobre, čo však ocení až potom, keď sa spamätá z veľkého sklamania.

Sledovanie Anny trvalo tri dni. Podľa predpokladu nič zvláštne nezistili.

Na štvrtý deň náš Ženích zavolať šéfovi. „Povedala, že ide ku kamoške, ale mne sa to nezdá,“ oznámil mu. „Pred odchodom pôsobila trochu nervózne...“

Šéf sa zatváril skepticky. „Ktorá nevesta nie je nervózna pred blížiacou sa svadbou?“ spýtal sa ma, keď vypol mobil. „Ktorá nemá tajomstvá pri prípravách? Pamätám sa, ako si moja nastávajúca pred svadbou stále čosi šušotala so svokrou, zatvárali sa v spálni a boli samá tajnosť, samé chichotanie, nápadne nenápadné pohľady, tiché plány...“ Pri spomienkach sa netváril pobavene. Nastávajúca, o ktorej hovoril, bola dnes už bývalou, s trpkou príchuťou všetkého, čo súviselo s ich rozvodom.

„Aj on to raz pochopí,“ poznamenala som, „ak sa bude schýľovať k svadbe s tou druhou.“

„A veľa toho pochopí, keď bude mať päťdesiatdva rokov ako ja a už si nebude robiť žiadne životné plány,“ vyslovil šéf skepticky.

„Rozprávate ako osemdesiatnik,“ napomenula som ho. „Pokiaľ viem, máte plánov na niekoľko rokov dopredu.“

„Ale nie so ženami,“ namietol.

„Nie so ženami, ktoré sa chcú vydávať,“ upresnila som.

Zobral zo stola telefón.

„Preberám to, Rasťo,“ zavolať šéf svojmu kolegovi. „Kde si momentálne?“ Zamieril von s mobilom pri uchu. „Doriti!“ zahrešil, keď počul odpoveď. V behu sa obrátil ku mne. „Okamžite mi zakúp rakúsku diaľničnú známku,“ vyhrkol. „Zdá sa, že nevesta mieri do Rakúska.“

Posledné slová som začula už spoza dverí, ale vtedy už moje prsty vyfúkávali na klávesnici evidenčné číslo šéfovho auta pre online nákup známky. Kým došiel k hraničnému priechodu, už ju mal v mobile.

Na druhý deň sme sa zišli v zasadačke v pohodlných kreslách v rovnakej zostave ako na začiatku. Peter držal pred sebou trojstranovú správu s vyúčtovaním a chvíľu všetko pozorne študoval. Keď prišiel na koniec, kde bol ešte vyčíslený doplatok dvesto eur, začal prikyvovať.

„Áno, áno,“ opakoval. „Rozumiem... Štyri dni, cesta do Viedne aj späť, diaľničná známka, parkovné vo Viedni...“

„A nič, čo by ste mohli použiť ako dôvod,“ poznamenal šéf.

Peter sa zhlboka nadýchol. „Netušil som, doparoma, že ju kamarátka Verona zavečie do požičovne svadobných šiat práve vo Viedni!“ krútil nespokojne hlavou. „Iba preto, že Verona tam pracuje... Nechápem, prečo sa Anna nechala nahovoriť na takú hlúposť, keď tu v Bratislave existuje toľko požičovní...“

„Chce byť najkrajšia vo svoj svadobný deň,“ nezdržala som sa poznámky.

Prekvapene sa otočil ku mne. Doteraz ma bral iba ako súčasť zariadenia, čo vyhovovalo môjmu účelu – byť nenápadná. „Tak mi povedzte, ako sa mám s ňou rozísť.“

Nevyzeral šťastne ani spokojne. Svedomie ho bude dlho ťažiť, pomyslela som si. Anna ešte netuší, s akou správou onedlho za ňou príde.

„Tu ťažko niečo vymyslieť,“ poznamenal šéf. „Ponúkame aj mediačné služby, ale neviem, či sa vo vašom prípade dajú využiť.“

„Nič iné nezostáva, iba sa priznať,“ ozval sa Petrov kamarát Vilo. „Je jedno, čo povieš, Anna bude nešťastná tak či tak... a v trápnej situácii kvôli zrušenej svadbe.“

„Nemôžem jej povedať o Kamile,“ odmietol Peter. „Čokoľvek, len nie o inej žene...“

„A čo jej teda povieš?“ naliehal Vilo. „Že si sa zľakol, že sa ešte cítiš v štyridsiatich dvoch rokoch mladý na manželstvo?“ zatiahol ironicky.

Šéf netrpezlivo pozrel na hodinky. Postavil sa. „Toto už musíte doriešiť mimo našej kancelárie,“ vyzval oboch. „Ja mám ešte nejaké povinnosti...“

Aj Peter vstal. „Vyrovnám účet,“ dodal s nešťastným výrazom. Netrápili ho peniaze, úporne rozmýšľal, ako svoju snúbenicu presvedčí dva týždne pred svadbou, že nie je pre ňu ten pravý. „Žiadny dôvod nebude pre Annu dostatočný,“ pokrútil hlavou.

Rozlúčil sa a zamieril aj s kamarátom k východu. Hľadela som za nimi, zamyslená, s predstavou nezávideniahodnej situácie, do ktorej okrem seba stiahne aj svoju snúbenicu a obe rodiny, s nádejou chystajúce svadbu.

Všimla som si zvesenú hlavu a spustené plecia mladého muža a v tej chvíli som uverila jeho smútku

a bezradnosti. Napriek jeho nezodpovednému správaniu som verila, že mu situácia Anny nie je ľahostajná.

Keď zatvorili za sebou dvere, šéf zamieril do svojej kancelárie.

„Nezávidím nášmu Ženíchovi, čo ho čaká v najbližších dňoch,“ povedal. „A k tomu zbytočne vyhodené peniaze nielen za sledovanie, ale aj poplatky za stornovanie svadobnej hostiny.“

„Naučtovali ste mu aj dnešný dátum,“ poznamenala som.

„Zaslúžil si to za svoju hlúposť,“ vyslovil šéf bez ľútosti. „Teraz musím vybaviť zopár telefonátov, nech ma nikto neruší,“ dodal.

Vybrala som sa do kancelárie, nevošla som však dovnútra. Prešla som po chodbe okolo nej a zamierila k druhému východu z budovy na opačnom konci. Ten slúžil iba pre mňa, nik iný ho nepoužíval, dvere boli trvale zamknuté. Kvôli mojej bezpečnosti, ako povedal šéf, aby ma nemohli cudzí ľudia vidieť vychádzať hlavným vchodom.

Vedela som, aký dôvod majú tie bezpečnostné opatrenia, a dodržiavala som ich. Preto som opatrne odomkla svoj súkromný východ, prekĺzla dverami a zamierila za roh budovy na parkovisko. Peter s kamarátom práve nasadali do auta.

Pomaly som sa k nim priblížila. Mladý muž stál v otvorených dverách auta a prekvapene sa na mňa zahľadel.

„Povedzte jej, že ste gej,“ navrhla som mu. Zdesenie v jeho očiach bolo ozajstné. „Povedzte, že ste s tým bojovali celé roky, ale teraz pred svadbou ste si uvedomili, že vás viac priťahujú muži, a považujete za čestné, aby sa to dozvedela, kým nie je neskoro. Predpokladám, že

potom sama zruší svadbu.“ Zhlboka som sa nadýchla. „A poproste ju, nech vaše tajomstvo zachová pred ostatnými. Ak vás ľúbi, pomlčí o tom.“

Stál tam ako vytesaný z kameňa, nehybný, šokovaný. V očiach sa mu odrážali roky prežité s Annou, otázka, či ich dokáže zaprieť a či bude schopný vziať na seba také ponižujúce klamstvo.

Skúmal ma pohľadom a v mysli si určite kládol otázku, kto som a prečo sa mu snažím pomôcť. V tej chvíli som dôvod nepoznala ani ja. Možno to bola tá jeho bezradnosť, tá nenaplnená nádej, s ktorou prišiel do našej firmy, snažiac sa nájsť riešenie.

Keby som bola na Anninom mieste, takéto priznanie by mi ublížilo zo všetkých možností najmenej. Nepovažovala by som ho za také zraňujúce, ako keby mi môj nastávajúci oznámil, že si našiel dokonalejšiu a krajšiu ženu, ako som ja. Anna by sa cítila ako odkopnutý pes a dlhé roky by sa z toho nedokázala spamätať.

Chcela som pomôcť Anne, ale v podvedomí som pomáhala sebe, v snahe vyrovnať sa so svojimi pocitmi sklamaní v minulosti.

Peter bez slova nastúpil do auta, zabuchol za sebou dvere a pomaly vycúval z parkoviska.

Nedozvedela som sa, ako to dopadlo, viac sa neozval. Spis som založila pod heslom Ženích, pretože sme ho tak medzi sebou nazývali. Občas som si na neho spomenula, aj na Annu, neznámu mladú ženu a jej zrušenú svadbu. Rada by som vedela, ako sa so situáciou vyrovnala a či bola ešte dlho nešťastná a sklamaná.

Ubehol rok a prípad bude mať zrazu pokračovanie. Dnes o štvrtej sa možno dozviem, čo sa stalo a či Ženích použil moje klamstvo.

Pretože na klamstvách som bola kvalifikovaná. Životom.

Ulica s rodinnými domami, kadiaľ som kráčala, bola tichá, zastrčená na konci štvrte, akoby k nej ani nepatrila. Domy neboli usporiadané do priameho radu, ale každý si našiel svoju zvláštnu polohu, vybočenie, odskok alebo posunutý plot.

Približujúc sa k domu, z diaľky som si uvedomovala jeho nepravidelný tvar a oplotenie do oblúka na konci ulice. Pomyslela som si, že takýto dom s vysunutou verandou do malej predzáhradky by si dnes už asi nikto nepostavil, pôdorys a nezvyčajné oplotenie sa mi zdali trochu chaotické.

Všimla som si pred vedľajším domom zaparkovanú susedovu dodávku. Ako keby som si to objednala, potrebovala som sa s nimi porozprávať.

Otvorila som bránku a vydĺždeným chodníkom rýchlo vykročila ďalej. Nezamierila som však k vstupným dverám, ale vybrala som sa za roh, na slnečnú stranu, k drevenej lavici opretej o bočný múr domu. Na nej, pri pergole z drevených trámov, poskytujúcich príjemný tieň, rada sedávala pani Božena. Počas pekných dní som vždy nazrela na toto miesto predtým, než som vstúpila dovnútra. Zvyčajne som ju našla s rukami v lone, prižmurujúcu oči do slnka a s pohľadom zamiereným za oplotenie pozemku.

Mala odtiaľ dobrý výhľad do záhrady susedov, na mladý manželský pár s dvoma malými deťmi. Nasťahovali sa tam pred vyše rokom, a hoci sa snažila o bližší kontakt s nimi, jej pokusy neboli veľmi úspešné.

Teraz ležala v nemocnici a bojovala o život.

Pristúpila som bližšie k lavici a zrak mi padol na

gumené rukavice pohodené na zemi, zopár kusov gázy a prevrátenú stoličku od stola na druhej strane pergoly.

Dôkaz o snahe zachrániť jej zlyhávajúce srdce.

Odvrátila som pohľad, zaznamenajúc pohyb spoza vysokých tují na susednom pozemku. Rýchlym krokom som sa vybrala k plotu a zakývala na suseda. Zdvihol hlavu, zadíval sa mojím smerom a po chvíli váhania vykročil za mnou. Vyzeral unavene, určite sa len na chvíľu zastavil z práce a po nej ho ešte čakali nikdy nekončiace práce rôzneho druhu okolo domu.

„Dobrý deň,“ pozdravila som. „Že vraj ste zavolali pomoc,“ prihovorila som sa mu. „Rada by som vedela, čo sa vlastne stalo.“ Pristúpil bližšie k plotu. „Keď som tu bola naposledy, pani Božena sa tešila dobrému zdraviu.“

Zahľadel sa smerom k lavičke. „Videl som... ako odpadla,“ rozhodil mierne rukami. Bol strednej postavy, chudý, na hlave šiltovka. Oblečené mal špinavé džínsy a staré vyľahané tričko, uniforma na práce v záhrade. S pani Boženou sme mu hádali niečo vyše štyridsiatky.

„Opadla... z ničoho nič?“ spýtala som sa.

Pokrčil plecom. „Z ničoho nič,“ odvetil. Zatváril sa neurčito. „Asi mala slabé srdce...“

„Nevšimli ste si niečo zvláštne?“

„Čo tým myslíte?“

„No... či pani Božena predtým náhodou nemala neistú chôdzu, či nepadla, či na vás nezavolala...“ vysvetľovala som.

„Pozrite sa,“ postrehla som v jeho hlase netrzezlosť, „nič sme si nevšimli, my nemáme čas vysedávať a sledovať, čo sa deje u susedov. Mali sme návštevu,

deti pobehovali po dvore..." Za chrptom sa mu zjavila jeho mladá manželka v šortkách a v červenom tričku s bielymi flakmi od farby, rovnakou farbou zrejme maľovali miestností v dome.

„Manžel hneď privolal pomoc,“ zamiešala sa do nášho rozhovoru. „Aj sanitku navigoval,“ informovala ma.

„Bežali ste zistiť, čo sa stalo pani Božene?“ zaujímal som sa.

Zarazene si vymenili pohľady. Žena prudko pokrútila hlavou. „Nie, nie, to nie,“ vyhrkla. Potom si všimla môj zhrozený výraz a hlboký nádych. „Samozrejme,“ zrazu zmenila odpoveď, „po chvíli tam manžel utekal a čakal pri nej na sanitku..." Dve navzájom si odporujúce vety.

„Manželka zobrala deti do domu, aby sa nevyplašili..." snažil sa o vysvetlenie sused.

„Aby nevideli, ako sa jej snažíte pomôcť?“ nechápala som.

Stáli predou mnou, oddelení plotom a vysokými tuhami, na tvárach sa im zračil zmätok. Ona mala krátke zostrih vlasov, vyzerala mlado, nepovedala by som, že už je matkou dvoch detí. Bola mi sympatickejšia než jej odmietavo sa tváriaci manžel. Moje otázky ho očividne obťažovali.

„Urobili sme všetko, čo bolo v našich silách,“ vyslovil sused presvedčivo. Zrak mi upútali ruky jeho mladšej manželky, nervózne zvierajúce kľúče. Spozornela, všimla si môj pohľad.

„To sú kľúče od domu.“ Vystrela ruku a podala mi ich. „Keď susedu odviezla sanitka, zamkli sme dom,“ informovala ma.

Sused sa obrátil za volaním detí a zakýval im. „Už musíme ísť,“ pozrel na mňa. „Ešte mám doručiť jeden

tovar,“ obrátil sa a pokynul manželke k odchodu. Oba-
ja vykročili späť k domu.

Zarazene som za nimi hľadela, prešľapujúc na mies-
te. Uvedomila som si, že neprejavili žiadnu ľútosť, vô-
bec sa nespýtali na zdravotný stav svojej susedky.

Vedela som, že sanitka prišla pomerne rýchlo, že su-
sed zavolať pomoc mobilom. Aj tak som však bola
presvedčená, že mi nehovoria pravdu. Klamali. Netuši-
la som prečo, ale čudné pocity pri pohľade na nich mi
napovedali, že títo ľudia neboli ku mne úprimní.

A potom som si všimla niekoľko polámaných koná-
rov na kríku pri plote, pošliapané kvety priamo oproti
lavičke, kde sedela pani Božena. Vykročila som tam, no-
hou som odhrnula dôkazy prvej pomoci a posadila sa
na lavičku.

Takto tu zvykla pani Božena sedávať, na slnečnej
strane domu, s prižmúrenými očami vystavovala tvár
hreživým lúčom. Vychutnávala si ich najmä v jarných
a jesenných mesiacoch, v lete sa uchýľovala do milo-
srdného tieňa rozložitej čerešne. Hrubý kmeň a dlhé
konáre, siahajúce až k modrej oblohe, mi vždy pripa-
dali vznešene a majestátne, pani Božena pod nimi útla
a stratená.

Upriamila som pohľad späť k plotu a vtedy som
si všimla, že tuje, vysadené susedmi krátko po na-
sťahovaní, sú priveľké na to, aby z trávniky pred
terasou uvideli starú ženu ležať na zemi, keď skĺzla
z lavičky.

Teraz som už naisto vedela, že mladý pár mi nehovo-
ril pravdu.

Zvonenie mobilu mi myšlienky odvieďlo inam. Do-
mnievala som sa, že volá šéf, bola to však kamarátka
Baška.

„Kde si teraz?“ spýtala sa ma zívajúc.

„Prišla som k pani Božene zistiť, ako sa jej to stalo,“ oboznámila som ju so svojou misiou.

„Zastavíš sa?“ zazívala znovu, tentoraz nahlas. „Práve som s Rudkom na ihrisku. Asi tu zaspím na lavičke.“

Mrkla som na hodinky. „Dnes mi to asi nevyjde,“ odvetila som. „Musím sa ešte vrátiť do kancelárie, šéf bude mať nejakých klientov.“

„Tak zajtra,“ zahuhňala. „Večer zaspávam s malým, odkvácnem ako zvädnutá púpava... Už som aj zabudla, ako sa robia deti... akým spôsobom sme k nemu prišli. Ani si nepamätám, kedy som naposledy pozerala večer nejaký film alebo seriál v telke... O umytých vlasoch iba snívam. Nevieť, ako vyzerá môj muž, lebo večer nevládzem udržať oči otvorené a ráno ešte spím, keď odchádza do roboty. Ak nie je na nejakom športovom sústreďení a neprichádza vôbec.“

„To je ukážkový manželský život bez hádok,“ snažila som sa ju povzbudiť. „Zlepší sa to, neboj.“ Túto vetu by som si mohla nahráť do mobilu a pustiť ju zakaždým, keď som hovorila s Baškou. „Prídem zajtra.“

Ani moja kamarátka sa nespýtala na pani Boženu, pomyslela som si, keď som vyplla mobil. Včera vôbec nereagovala na informáciu, že ju odviezli do nemocnice. Akoby moje slová ani nezaregistrovala. Bolo jej to celkom ľahostajné. Opisovala mi, že leží na pohovke po hodinovom upratovaní vytopenej kúpeľne, keďže jedenapolročnému Rudkovi sa podarilo v nestráženej chvíli postláčaním tlačidiel a prudkým mykaním pootvoriť dvierka práčky tesne pred odtečením vody po druhom praní. Namiesto do kanalizácie vytiekla do kúpeľne a časti predsieni.

„Čo je ten náš potomok Golem?“ rozčuľovala sa po ležiачky. „Na sekundu ho spustím z očí, šla som len pomiešať polievku...“

„Ako sa mu to mohlo podariť?“ čudovala som sa.

„Pýtaš sa presne ako Rudy,“ zdôraznila urazeným tónom.

Vypla som mobil, zahľadená k plotu na lavičke, kde zvykla sedávať pani Božena. Zrazu som si uvedomila, na čo sa pozerám. Kvety pošliapané a polámané z tejto strany... Akoby ktosi utekal od lavičky k plotu.

Zamyslela som sa. Mohol to byť sused... Utekal od pani Boženy k plotu, keď čakal na sanitku a chcel od manželky, aby odvieďla deti? To jej predsa mohol zakričať, nepotreboval bežať celkom blízko k nej a pošliapať pekný záhon kvetov!

Pozrela som na hodinky. Ešte som mala hodinu času, kým sa budem musieť vrátiť do firmy.

Prešla som dopredu a cez malú verandu sa dostala k dverám do domu. Odomkla som si kľúčom, ktorý mi ráno dala mama. S rozstrapatenými vlasmi, s viečkami padajúcimi od nevyspatia a so smútkom usadeným v pohľade. Bolo zrejmé, že v noci toho veľa nenaspala z obáv o pani Boženu. Keď jej večer telefonovali z nemocnice, že ju priviezli v bezvedomí, hneď si zavolala taxík a vybrala sa za ňou. Nedostala sa k nej, akurát jej odovzdali mobil, kde našli aj mamino číslo ako kontaktnej osoby. Ráno ma potom požiadala, aby som zašla do jej domu a popyzvedala od susedov bližšie informácie, čo sa udialo.

Izby v dome vyzerali rovnako ako v prítomnosti pani Boženy. Upratane, tiché, každý predmet mal svoje miesto, kde zotrúval roky bez pohnutia, lebo okrem mňa a mojej mamy k nej nik nechodieval.

Jej dni po odchode do dôchodku sa podobali jeden na druhý, plynuli bez zmeny, v osamotení, s myšlienkami na minulosť. Často spomínala na svojho muža, ktorý zomrel pred niekoľkými rokmi, a na dcéru Elenku, žijúcu už takmer desať rokov v zahraničí.

Nerada som sem chodila, keď bol dom prázdny. V prítomnosti pani Boženy nelietali okolo mňa spomienky, na ktoré som chcela nedobrovoľne zabudnúť. Počas rozhovoru s ňou sa mi to darilo, väčšinou rozprávala ona, ja som počúvala. Zvykla som si určiť limit tridsať minút, pretože potom sa často stávalo, že opakovala, čo som už počula niekoľkokrát predtým.

„Mali sme s Viliamom pekné manželstvo,“ hovorievala často. „Bol taký galantný! Hocikedy ma potešil kyticou kvetov alebo bonboniérou.“

„Ukážkový manžel,“ prikyvovala som uznanlivo. „Toho by vám mohla závidieť nejedna žena.“ Naša mama také šťastie nemala.

„Mali sme sa veľmi radi,“ povzdychla si pani Božena. „Milovala som ho ako nikoho iného.“

„A vydržalo vám to celé tie roky?“

„Vydržalo,“ prikývla. „Na začiatku, samozrejme, to bolo celkom iné, vášnivé, ako to u mladých ľudí býva...“ Zahľadela sa kamsi ponad mňa, do vzdialenej minulosti. „Po kolenách by som za ním išla aj na kraj sveta.“

Prekvapene som na ňu pozrela. Darmo som sa snažila, nedokázala som si túto staršiu ženu na dôchodku predstaviť, ako sa vášnivo vydáva nejakému mužovi napospas, ochotná urobiť čokoľvek pre svoju túžbu k nemu.

Aj ja som takú túžbu poznala. Vedela som, aké to

je, keď náhle udrie do srdca a zaplaví celé telo priam bolestivou vášňou, pretože každá minúta odlúčenia znamená trýznivé nutkanie rozbehnúť sa za ním aj o polnoci.

Poznala som to aj vďaka tomuto domu, keď bol prázdny a mala som na starosti polievanie kvetov počas neprítomnosti domácej panej. Mala som sedemnásť... Keď ju hospitalizovali kvôli operácii žľzníka alebo šla navštíviť sestru mimo Bratislavy, strávila som tu týždeň či niekoľko víkendov s niekým, kto dnes už do môjho života nepatrí.

Vtedy však bol pre mňa celým životom, celým svetom. V jeho prítomnosti predmety strácali ostré kontúry, pri ňom som svet vnímala v zahmlenom, snovom opojení v malej izbičke na poschodí.

V obývačke sa nachádzal široký gauč, obstarožný, ale zachovalý a veľmi pohodlný. Stolík s dvoma fotelkami, kreslami s drevenými opierkami ohnutými do oblúka. Sekretár z poctivého dreva mal vysoký lesk a sklenenú vitrínu, praktická komoda v rohu miestnosti upútala širokými zásuvkami, kam sa zmestilo toľko vecí ako do jednej veľkej skrine. Mala však výhodu, že sa na ňu dalo položiť množstvo fotografií z mladosti – s manželom alebo s dcérou Elenou.

Odstúpila som od komody a z odstupu zrakom prešla po všetkých obrázkoch, mapujúcich život pani Boženy. Všimla som si, že okrem jednej fotky neboli nikdy v trojici. Aj na tej jedinej sa asi jedenásťročná Elena skrývala takmer celá za mamin chrbát, až ju takmer nebolo vidieť.

Zrazu sa mi v predstavách vynorila spomienka na deň, keď sme si tie fotky prezerali dvaja, objímajúc sa navzájom.

„Aj my raz budeme mať také fotky,“ vyslovila som s úsmevom.

Pritiahol si ma k sebe celkom blízko. „Možno ich bude aj viac.“

Dnes, po desiatich rokoch, som už vedela, že nebude. Nič z tých plánov, snov a zamilovaných predstáv o našej budúcnosti neplatilo, rozplynuli sa s nečakanými udalosťami, ktoré neskôr nasledovali.

Ani moja mama nevedela, nikto netušil, ako som kedysi využívala prázdny dom pani Boženy. Povedala som to jedine svojej kamarátke Baške. Nedalo sa to pred ňou utajiť, sediac s ňou v jednej lavici aj na strednej škole.

„Rumenec v lícach, lesklé oči, pohľad upretý do neznáma, nezaujmem o to, čo sa deje okolo teba,“ zadívala sa na mňa. „Chcem počuť všetko a podrobne, pekne od začiatku,“ naliehala na mňa.

Každý začiatok má však aj svoj koniec. Už dávno sa stratili tie krásne chvíle, o ktorých som Baške porozprávala. Preto som vždy v dome pani Boženy zaháňala spomienky na minulosť, kým ona si tie svoje veľmi rada v mojej prítomnosti pripomínala...

Mobil vo vrecku mi opäť zazvonil. Bola to mama.

„Je to infarkt,“ oznámila mi. Počula som jej zrýchlené dýchanie. „Leží na JIS-ke, vôbec ma k nej nepustili. Ani doktor ma nechcel informovať, vraj nie som príbuzná. Tak som mu povedala, že sme sester-nice a nikoho iného tu nemá, lebo jej dcéra žije v Amerike.“

„Dobre si urobila,“ poznamenala som.

„Veď kto to bude overovať?“ nerobila si z toho starosti. „A ty, zistila si niečo?“ spýtala sa ma.

„Veľa nie,“ odvetila som. „Susedia jej privolali sanit-

ku, keď ju uvideli ležať na zemi. Boli práve vonku na dvore. Po odchode sanitky zamkli dom.“

„To bolo múdre,“ vydýchla si mama. „Chvalabohu, že zamkli! Aj keď sú takí čudní, odťažití, aspoňže tam dlho neležala, sanitka prišla pomerne rýchlo. Takto má veľkú nádej, že sa z toho dostane.“

„Dúfam, že áno.“ S telefónom pri uchu som nazrela do ďalších izieb. Zrazu som pocítila rozľahlú prázdnotu, pocit z veľkých priestorov, tichých a opustených. „Mami, a čo bude s pani Boženou, keď sa vráti z nemocnice?“ napadlo mi. „Kto sa o ňu postará?“

Mama sa na chvíľu odmlčala. „Musíme zavolať Elenke,“ rozhodla napokon. „Už som na to myslela... Najlepšie bude, keď zavolaš ty, kedysi ste si boli blízke...“

Okamžite som sa zastavila uprostred spálne. „S Elenou?!“ zvolala som. „Nikdy sme si neboli blízke,“ ohradila som sa. „Ako si na to prišla?“

„Vždy ste sa spolu hrali, keď sme k nej prišli na návštevu, nepamätáš sa?“ snažila sa mi nahovoriť.

„Mami!“ zasmiala som sa. „To si teda zle pamätáš. Veď Elena je odo mňa o tri roky staršia, vždy ma považovala za decko a odúvala sa, že sa mi musí venovať, keď sme k nim prišli.“

„Neodúvala sa voči tebe, ale voči tomu, čo jej hovorila Boženka, jej mama,“ zdôraznila. „A to bola v ťažkej puberte, veď si spomínaš...“

„Spomínam si na jej ťažkú pubertu,“ súhlasila som s mamou, „trvala celé tie roky, čo som ju poznala.“

Do ucha sa mi vnoril mamin ťažký povzdych. „Sofi, ale zavolať jej môžeš, nie?“ vyslovila prosebným hlasom. Zrazu ma zamrzelo, že som mame tak protirečila. Jej kamarátka leží vo vážnom stave v nemocnici a ja sa s ňou hádam o nepodstatných veciach.